

Búcsú a Szeretetháztól

Időpont: 1939. március 25-én, este.

Helyszín: Győr, Szeretetház

Alapige: Jn 14,27

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, amint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!

Ezek az igék a mi Urunk Jézus Krisztusnak búcsúbeszédéből valók, mégpedig a búcsúbeszédnek abból a részéből, amely az én hitem és meggyőződése szerint a legbelsőbb húrokat pengeti meg Jézus szívében. Jézus itt végrendelkezik. Aki már látott valakit végrendelkezni, nem úgy, hogy elgondolta magában azt, hogy egyszer majd neki is meg kell halni, s ezért jó lesz, ha elintézi azokat a függőben levő kérdéseket, amelyeket életében még elrendezni szeretne, hanem ha valaki látott már végrendelkezőt, aki tudja, hogy az én óráim már meg vannak számolva, hogy talán mire lenyugszik a nap, kialszik az én szemem fénye is, vagy mire felragyog a hajnal, akkorra már nem fogok felébredni, az tudja, hogy az emberi életnek legmegrendítőbb pillanatai azok, mikor egy búcsúzkodó ember nem akar magának megtartani semmit. Hiszen nem vihet ebből a földi életből semmit magával a koporsóba. Mindent szét akar osztani, és mindent itt akar hagyni. Végig simogatja szemével szobájának minden bútordarabját, tekintete képzelete szárnyán végigjár portáján, végigjár a földjén, végigjár mindenben, s végül végigjár azokon, akik körülötte vannak, és úgy osztogatja szét mindenét az övéinek. Mikor az Úr Jézus számára elérkezett ez a mélyen megrendítő emberi pillanat, akkor az Úr Jézus úgy érezte, hogy neki nincsen mi felett végrendelkezni. A ház, melyben eljátszotta gyermekjátékait, amelynek tetőszerkezetét valamikor talán még ő építette, ki tudja, kié már? Neki nincsen földje, amit valakinek elosztogathatna, kincse sincsen neki, hiszen a vámra valót is csodálatosan kellett a hal szájából a maga számára előteremteni. A ruha sem az övé már, hiszen ő tudja jól azt, hogy holnap szét fogják osztani, és egyetlen értékes ruhadarabjára, kincsére poroszlók fognak kockát vetni keresztje tövében. Amikor szétnéz azok között, akik földi életében mindig a legközelebb állottak hozzá, és azon gondolkodik, hogy mit hagyjak én ezeknek, azt mondja: „*Békességet hagyok nektek, az én békességemet adom nektek.*”

Miért adja? Nemcsak azért, mert mása nincsen neki. Hanem azért, mert úgy látja és úgy tudja, hogy ez a legdrágább, amit adhat az övéinek, és ez az egyetlen, amire leginkább szüksége van az övéinek. Hiszen az övéi nyugtalankodnak és félnek. Ennek a nyugtalankodó és félő seregnek adja ő az ő békességét.

Testvéreim! Amikor én ezen a héten, ennek a hétnek utolsó napjaiban végig jártam ezt a gyülekezetet, és imitt-amott családi hajlékokban, apró kis templomokban, iskolákban a szívemnek egy-egy darabját letördeltem, hogy ott hagyjam nekik, utoljára hagyjalak téged, Szeretetház. Utoljára hagyjalak azért, mert amitől a legnehezebben vesz búcsút az ember, azt hagyja legutoljára. Először azokat veszi sorra, akiknél azt gondolja, hogy hamarabb meg tudja keményíteni a szívét, és utoljára azt hagyja, akitől a legnehezebb búcsút venni. A szívemen teljesen úrrá lesz e pillanatban az, ami a végrendelkező ember lelkének megrendülése. Nem

akarok magammal vinni semmit, mindent itt akarok hagyni, hiszen amit az Isten adott nekem, csak azt hagyom itt. Nekem magamnak semmim nincsen, amit nem tőle kaptam volna, és csak neki adom vissza, hogyha mind itt hagyom nektek. Az én békességemet hagyom!

Ó, bárcsak tudnám úgy hagyni, mint Jézus tudta hagyni. Tudom, hogy az én szívemnek békessége semmi ahhoz a békességhez képest, mely az Úr Jézus szívében mindenkor lakozott. Én csak mélységes bűnbánattal és megdöbbenéssel tudok megállni az előtt a békesség előtt, amely az én Uram szívét-lelkét eltöltötte azokban a rettentő nehéz kereszthordozó napokban, nagycsütörtökön és nagypénteken, mégis azt a békességet, ami nem más, csak parányi árnyéka annak, ami az én Uram szívében lakozott, ami nem más, mint egy apró képe az övének, ezt is szeretném itt hagyni nektek. Az Úr adni tudta a békességet, én csak kívánni tudom nektek, én csak kérni tudlak titeket, hogy béküljete meg az Istennel. Az az apostol, aki ennek a világnak a leghatalmasabb missziói munkáját végezte, a maga szolgálatát és minden üzenetét így foglalta össze: az Isten szerelmére kérlek titeket, hogy béküljete meg az Istennel. Béküljete meg azzal az Istennel, aki megbékélt ezzel a világgal azon a kereszten, amelyre ezek a böjti napok bennünket emlékeztetnek. És higgyétek azt, hogy azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra szolgál. Higgyétek el, hiszen kitől várhatná az Úr jobban ezt, mint éppen a Szeretetház lakóitól, azoktól, akiknek a szeme előtt bontakoztatja ki Isten azt, hogy ő milyen csodálatosan tud gondot viselni szegényre, özvegyre, árvára, magára hagyatottra, betegre és minden nyomorultra ezen a világon.

És béküljete meg, testvéreim, egymással. Mert nincs Istennel való békesség egymással való békesség nélkül. Ennek a háznak homlokára az én Istenben boldogult elődöm azt íratta, hogy ez *Szeretetház*. Szeretetház csak ott van, hol békesség lakozik a háznak falai között. Mi tudjuk nagyon jól, hogy ott, hol ennyi ember lakozik együtt, ahol ennyi ifjú és öreg lakozik együtt, ott nincsen együttélés nehézségek nélkül. Éppen azért üzeni az Úr nektek, hogy béküljete ki egymással. Aki tudja, hogy az Isten mennyit megbocsátott neki, az tud megbocsátani. S aki tud megbocsátani, az tud békességben élni. Bűnbocsánat nélkül nincs emberi együttélésben békesség. Ha így van, akkor nincs ok félelemre, ne nyugtalankodjék a szívetek, és ne féljen! Ha az Úr az ő békességét nekem hagyta, néktek is hagyta, hadd menjek el hát én is békességgel az én utamra, és hadd maradjatok ti is békességben a ti utatokon.

Ezt hagyom nektek, és ez az én végrendeletem. Nem kérek tőletek mást, mint amit minden végrendelkező ember elvár az övétől, elvárja azt, hogy tiszteletben tartsák és teljesítsék, akármilyen nehéz. Akkor, mikor szívetek nyugtalankodik és fél, mikor úgy gondoljátok, hogy az Isten nem szeret titeket, gondoljátok vissza erre az estére, gondoljátok arra, hogy valaki, aki titeket Győrött minden munkaterülete között legjobban szeretett, arra kért titeket, hogy béküljete meg az Istennel, és ha nehézség van egymás között való életetekben, ha úgy érzitek, hogy nagyon nehéz elhordozni egymást, és sok a sérelem, ami benneteket ér, és fájó, elgennyedt a tövis helye, mit emberi gonosz kéz szívetekbe belever, gondoljátok arra, hogy valaki ezen az estén, aki nagyon szeretett titeket, arra kért, hogy béküljete meg egymással! Legyen ez nyomorult emberi segítség arra, hogy tudjatok egy lépést könnyebben tenni az Isten felé, és tudjatok egy lépést könnyebben tenni egymás felé.

Ámen

Ima: Jóságos Isten! Szeretetnek örök Istene! Könyörülj énrajtam, és engedd meg azt nekem, hogy én csak teneked mondjam el az én imádságomat. Engedd meg azt, Uram, hogy kivegyem az én dobogó szívemet, odatárjam teeléd, és kérjelek, értsd meg, Uram, azt, amit emberi szó ki nem fejezhet, és olvas el azt, amit nem merek elmondani, mert igen fáj. Ó, köszönöm neked ezt a Szeretetházat, köszönöm néked azokat, akiket te szent eszköznek használtál fel arra, hogy ezek a falak itt megépüljenek. Áldom emléküket haló porukban is.

Köszönöm neked, Uram, azt, hogy mikor innen kidült a vezető, akkor engem, nyomorult, hideg szívű senkit arra méltattál, hogy megszólítsál és ideállítsál. Köszönöm neked, Uram, hogy itt szemmel láthatóan bizonyosságot tettél arról, hogy ez a munka a te munkád. Köszönök neked minden örömet, a gazda öröme volt, aki kijár a földjére, és nézi, hogy nő a vetés. Köszönök minden fájdalmat, minden keresztet, az csak drágábbá tette számomra itt a munkát. Köszönök neked minden mosolygó gyermekarcot, akit a szenvedésből és árvaságból, nyomorból, elhagyatottságból ki lehetett emelni és meg lehetett tanítani arra, hogy szeressen és imádjon téged. Köszönök neked minden ifjú leánylelket, és köszönöm neked a szülők nyugalmát, mellyel nekünk ide tudták őket adni. Köszönök neked minden megmozdulást, amit bennük ennek a háznak levegője tefeléd indított. Köszönöm neked, Uram, a mi szegény öregeinket, hogy bennük magadat ajándékoztad nekünk, és itt őbennük és általuk teneked szolgálhattam. Köszönöm neked azokat, akiket ennek az országnak különböző vidékeiről életüknek magányában avagy alkonyában idevezéreltél, hogy legyen béke nekik is. Köszönök neked, Uram, minden diakonissza lelket, az áldásoknak azt a szent folyamát, melyet innen indítottál ennek az országnak minden tája felé. – Uram, bocsásd meg énnekem minden bűnömet, amelyet ez ellen a munka ellen elkövettem. Fedezd be azokat a te szent véreddel, áldd meg ezt a munkát, annak minden apró részletét, és mutasd meg azt, hogy ez nem embernek volt a munkája, ez a te munkád volt, Uram, aki voltál, vagy és leszel és megmaradsz, mindörökkön-örökké.

Ámen